

Sygn. akt VIII U 962/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2017 r. w Gliwicach

sprawy R. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 kwietnia 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. VIII U 962/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił R. S. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110 oraz art. 110 a ustawy z dnia 17 grudnia w 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych .

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przeliczenie wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków, od których nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne w latach 80-tych, Domagał się zobowiązania (...) SA do podania jakie składniki wynagrodzenia i jakiej wysokości zostały pominięte w druku RP 7 za lata 1974 do 1998. Wynagrodzenie wpisane do druku RP 7 nie zawiera pozycji nieoskładkowanych. Zdaniem odwołującego wyliczając stosunek jego wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia podanego przez GUS porównać go należy do kwoty obliczonej według metodyki statystycznej, a więc obejmującej całość świadczeń wynikających z umowy o pracę, wypłacanych lub wydawanych w naturze pracownikom, w tym nagród jubileuszowych, odpraw, świadczeń o charakterze deputatowym.

Organy rentowe wniosł o oddalenie odwołania podnosząc, że brak jest podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o art. 110 ust. 1 i ust. 2 w ustawy z dnia 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy od poprzednio obliczonego. Brak jest również podstaw do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a wymienionej ustawy, ponieważ wwpw nie osiągnął 250%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. urodził się (...). Od dnia 1 grudnia 2002 roku, to jest od dnia następnego po ustaniu zatrudnienia ubezpieczonemu przyznano prawo do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie dziesięciu lat kalendarzowych to jest od 1982 roku do 1991 roku, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 269,32 % w i został ograniczony do 250% Od 1999 roku do daty przejścia na emeryturę ubezpieczony korzystał z urlopu górniczego. Po ustaniu zatrudnienia w KWK (...) ubezpieczony podjął zatrudnienie, od którego odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w roku 2014 wyniósł 21,19 % a w roku 2015 - 8,87 % .

W dniu 27 marca 2017 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego. R. S. przedłożył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział (...) w T. obejmujący zarobki od 1976 do 2002 roku (z wyłączeniem roku 1981) . (...) Rp 7 z dnia 3 stycznia 2017 roku zawiera takie same dane co druku Rp 7 z dnia 6 listopada 2002 roku (w zakresie objętym zaświadczeniem z dnia 6 listopada 2002 roku) (...) potwierdziła że druk RP 7 z dnia 3 stycznia 2017 roku został wydane na podstawie kartoteki zarobkowej, a od tych wynagrodzeń były odprowadzane składki na ZUS. wartości węgla w pełnej wysokości. W zaświadczeniu z dnia 6 listopada 2002 roku wskazano że łączna kwota wynagrodzenia obejmuje czternastą i piętnastą pensję za lata 1982, 1983, trzynastą, czternastą i piętnastą pensję za lata 1984 1985 1987 oraz trzynastą, piętnastą pensję za rok 1986, a od 1988 roku do 1991 roku doliczono trzynastą i czternastą pensję jak również w każdym roku doliczono pełną wartość świadczenia w naturze oraz wysokość świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego.(k. 7 a.e.)

Z druku RP 7 wynika że najkorzystniejsze wynagrodzeniem z 19 lat pracy w kopalni (...) osiągnął w latach 1979 1980, od 1982 do 1998 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z dziewiętnastu zatrudnienia w kopalni społeczne wyniósł 232,81 %. Organ rentowy wyliczył, że najkorzystniejszy wwpw z 20 lat zatrudnienia w kopalni (do 1999 roku wynosi 230,21%)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego, a zwłaszcza druków Rp 7 wystawionych przez byłego pracodawcę ubezpieczonego, a w roku 2017 przez (...) SA Zakład (...). Tym dowodom dał wiarę. Uznał, że brak jest podstaw do kwestionowania wartości wynagrodzenia wskazanego w tych dokumentach. Z druku Rp 7 jz dnia 6 listopada 2002 roku wynika jakie składniki wynagrodzeń przyjęto do ustalenia łącznej kwoty wynagrodzenia i obejmuje on wynagrodzenie od których odprowadzane składki na ubezpieczenia. W związku z tym Sąd nie zwracał się do Zakładu (...) o uzupełnienie informacji jakie składniki wynagrodzenia ujęto i jakie nieoskładkowane składniki wynagrodzenia ubezpieczony dodatkowo otrzymywał.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Słusznie organ rentowy przyjął że brak jest podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem 1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Biorąc pod uwagę, że po przyznaniu świadczenia najwyższy wwpw wyniósł 21,19 %, a przy ustalaniu wysokości emerytury wwpw wynosił ponad 269% niemożliwe jest wykazanie wyższego wwpw od

poprzednio przyjętego. Ust. 2 powołanego przepisu ma zastosowanie w przypadku niepobierania świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury bądź ustalenia podstawy wymiaru na podstawie danych przypadających w całości po przyznaniu świadczenia.

Brak również jest podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Art. 110a. stanowi :

1. Wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

W niniejszej sprawie, zgodnie z powołanym przepisem do ustalenia podstawy wymiaru składki należy liczyć również dochód z roku 2003, jako, że jest to podstawa wymiaru składek przypadające po przyznaniu świadczenia.

Do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z pozostałych dziewiętnastu lat zatrudnienia w kopalni sąd przyjął lata:

1979 - 180,86 1980 - 190,64 1982 - 272,11 1983- 269,09

1984 - 275 ,39 1985- 276,64 1986 -280,79 1987 209,38

1988 - 313,77 1989 288,04 1990 -269,29 1991 -238,76

1992- 228,88 1993- 201,11 1994 - 191,20 1995 182,88,

1986- 193,34 1997 - 202,55 1998 - 190,27

Ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 19 lat wyniósł 234,53 % . Doliczając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z roku 2014 w wysokości 21,19 % maksymalny wskaźnik 20 lat kalendarzowych wyniósł 223,86 % . Do skorzystania z dobrodziejstwa art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony musiałby wykazać, że oprócz wykazanych w druku RP 7 zarobków przez KWK (...), jak również Zakład (...) osiągnął dodatkowo wynagrodzenie (podlegające oskładkowaniu) w wysokości ponad 404 % średniej krajowej.

Sąd miał na uwadze że druk Rp 7 nie obejmuje zarobku z 1981 roku ale nie można przyjąć, aby w tym roku ubezpieczony osiągnął zarobek w takiej wysokości, który pozwoliłby na zastąpienie najmniej korzystnego wynagrodzenia z roku 1979 wynagrodzeniem z roku 1981 w łącznej wysokości ponad 580 % . Tylko w takiej sytuacji możliwe byłoby zastosowanie art. 110 a.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się doliczenia do składników wynagrodzenia ujawnionych w druku Rp 7 tej części wynagrodzenia, od której nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne w latach osiemdziesiątych. Takie żądanie jest sprzeczne z przepisami ubezpieczeń społecznych, ponieważ obecnie obowiązujące przepisy wprowadziły zasadę przyjmowania do podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych oraz kapitału początkowego tych składników wynagrodzenia, które w okresie zatrudnienia były objęte składką na ubezpieczenie społeczne. Jest to generalna zasada stosowana przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych. Przy ustalaniu obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru. Druki Rp-7 znajdujące się w aktach emerytalno-rentowych ubezpieczonego takie składniki zawierają. Ta okoliczność została przyznana w odwołaniu. Żądanie uwzględnienia innych składników wynagrodzenia do ustalenia wppw jest bezpodstawne. Odwołanie oddalono na podstawie art. 477 (14) § 1 k.p.c.

(-) SSO Teresa Kalinka